

Дієслова-запозичення мають, як правило, латинські основи та англійські афікси. Саме ці слова і підпадають під другу категорію, де кореневі основи мови-донора поєднуються з морфами мови-реципієнта. Наприклад: *abolish – abolere*.

До третьої категорії належать так звані «запозичені переклади» або перенесені в мову реципієнта лексичні одиниці, які виступають як модель для утворення аналогічного терміна засобами власної мови. Наприклад: *lawgiver*.

Вчені-лінгвісти також окремо виділяють семантичні запозичення. Вони зумовлюють появу нових значень у вже існуючих слів у мові-реципієнті.

Явище семантичного запозичення – це процес переходу значення слова з однієї мови в іншу. Семантичне запозичення не потребує додаткової адаптації в мові: стара, вже відома форма отримує новий зміст. Це означає, що семантичні запозичення використовують форму слова, яке вже існує в мові. Іноді вони охоплюють весь словотворчий ряд однокорінних слів. Якщо нове значення з'являється у одного із слів словотворчого ряду, яке простежується за літературними джерелами мови, воно часто переноситься на інші або інші слова цього ряду. Наприклад, слово *execution* спочатку мало значення «виконання». Але виконання судового вироку може включати також і смертну кару або страту. Так слово *execution* набуло нового значення «страта». Відповідно нове значення з'явилися і у дієслова *to execute* (виконувати) – «карати на смерть».

Збагачення англомовної термінології, зокрема юридичної, з використанням іншомовних морфем, відображає не тільки історичну взаємодію мов, а й посилення культурних, економічних та наукових стосунків. А для спілкування з питань певної галузі необхідно вільно володіти відповідною термінологією. Освоєння іншомовних слів призводить до кількісного і якісного росту словника мови-реципієнта, а знання їх етимології, полегшує і прискорює цей процес.

Кантур К. А.

*Національний університет «Одеська юридична академія», доцент кафедри
иностранных языков, кандидат филологических наук*

ЛИНГВО-СТИЛИСТИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ПУБЛИЦИСТИЧЕСКОГО ТЕКСТА ПРОТЕСТНОЙ ТЕМАТИКИ (АНГЛИЙСКИЙ, РУССКИЙ, ФРАНЦУЗСКИЙ ЯЗЫКИ)

В зависимости от идеологической позиции различные СМИ по-разному освещают протестные выступления иммигрантов. Любой социально-политический (идеологический) дискурс, в том числе описывающий протестные выступления, чрезвычайно широко использует *штампы, клише, речевые стереотипы, эвфемизмы, метафоры и эпитеты, языковые оценочные коннотации. Наблюдается также амбивалентность терминов, применяются определенные риторические приемы.* Оценим некоторые из них, представляющие интерес для понимания стереотипного построения политического дискурса.

В проправительственных СМИ действия власти описываются с использованием нейтральной и/или митигационной лексики, а действия протестантов и сами протестанты описываются с применением большого числа негативных лексических единиц.

В демократических СМИ прослеживается явная симпатия к протестантам; авторы статей пытаются найти объективные причины, приведшие к массовым выступлениям, стремятся использовать различные средства митигации:

В синонимическом двуполосном ряду «*восставшие – погромщики*», *номинации участников протестных акций* используются в зависимости от политической позиции средства масс-медиа или конкретного комментатора. Некоторые из них имеют положительные коннотации, а некоторые несут отрицательную характеристику. Отдельные ЛЕ остаются нейтральными.

К явно пейоративным можно отнести следующие номинации актантов: *sans-papiers; rioters, extremists, gangsters, arsonists, attackers, young gangsters, gangs of youths, present-day brownshirts, blood-crazed goons; бандиты, мухолобы-человеконенавистники, провокаторы, подонки, наймиты и др.*

В результате кумуляции подобных слов и выражений возникает негативный социальный портрет участников протестного движения, например:

Весь мир увидел безнаказанность вандализма приезжих, объединившихся в банды мародеров и поджигателей Франции.

В проправительственных СМИ используются *номинации* самих протестных выступлений, нередко преувеличивающие размах беспорядков с целью оправдания жестких репрессивных действий со стороны властей: *violences urbaines, la crise des banlieues, les trois semaines d'émeutes urbaines; tension, revolution, violence, unrest, Muslim uprising, extremists, riots, insurrection, rampage, acts of rage, mayhem и др.* В ряде случаев используется термин *intifada*, который является транслитерированным заимствованием с арабского. Так, в частности, обозначается палестинское восстание на Западном берегу реки Иордан и в секторе Газа, начавшееся в 1987 году.

Нагнетание пейоративных эпитетов типа *irrational, blatant, destructive, worst (riot-hit)* способствуют созданию негативного образа протестантов.

С другой стороны, для сохранения положительного имиджа страны, где происходят беспорядки, применяются различные способы эвфемизации. Так неблагополучные районы, где проживают эмигранты, из *ghettoes, miserable slums, трущоб* превращаются в *regions of problems; проблемные кварталы; les quartiers difficiles; les quartiers défavorisés* и прочие.

Действия, направленные на усмирение протестующих, характеризуются как *démantèlement des bandes; return to calm*, хотя речь фактически идет о применении военной силы против возмутителей спокойствия.

Особенно аккуратно и тщательно подбирают слова и выражения первые лица государства. Так, стараясь соблюсти политическую корректность при упоминании протестного движения иммигрантов, бывший президент Франции Жак Ширак подбирает наиболее дипломатичные слова и выражения: *President Chirac warned that «an escalation of disrespectful behaviour would lead to dangerous situation» and asserted that «there can be no area existing outside the law» in France.*

При описанні состояния протестантов (погромщиків, піджигачів, революціонерів) активно використовуються слова лексико – семантичної групи «гнів»: anger; discontent; frustration; rage, resentment, resignation і др.

В демократических СМІ симпатія к учасникам протестних виступлень нерідко проявляється в словах, указуваючих на причини беспорядків: suffer from explicit and implicit racism; discrimination; poor housing and education; long ignored.

При описанні дійствий погромщиків часто використовуються глаголи конкретних фізических дійствий: to smash the windows; to torch the vehicles; to set shoots ablaze; to set smth on fire; to vandalize.

Для статей указанної тематики характерно використання избитих метафор субстантивного і глагольного характера: desperate and moody winds of human frustration; to clean out the rabble; still raging fires.

Таким образом, можно отметить, что без понимания семантики языковых знаков и игры её комбинаций невозможно выработка оптики по прочтению актуального политического дискурса, в том числе представленного в публицистике.

Исследование публицистических текстов указанной тематики требует дальнейшего тщательного исследования в связи с актуальностью поднимаемых в них проблем и необходимостью соблюдения политической корректности – при обсуждении вопросов совместного проживания на одной территории представителей различных национальностей.

Третьяков І. Г.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
викладач кафедри іноземних мов*

ВЖИВАННЯ АРТИКЛІВ У ПУБЛІЦИСТИЧНОМУ ДИСКУРСІ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ)

Сучасне мовознавство неодноразово досліджувало питання вживання та функціонування означеного та неозначеного артиклів у мові та мовленні. Однак, на наше переконання, незважаючи на відносну популярність дослідження публіцистичного дискурсу в цілому, особливості використання артиклів у публіцистичному дискурсі залишилися поза увагою лінгвістів взагалі. Інтерес мовознавців до вивчення взаємозв'язку мови та політики зумовлено визначальним статусом політичного дискурсу у житті держави, суспільства та особистості, зокрема, позаяк вплив мовних актів на особистісну та суспільну політичну свідомість дає можливість зрозуміти природу, спрямування та доцільність мовної діяльності людини на політичному поприщі.

Метою нашої роботи є встановлення закономірностей у використанні означеного та неозначеного артикля у публіцистичному дискурсі, які дозволять висловити попередні міркування стосовно залежності вживання англійського артикля від належності тексту до певного роду знань, у даному випадку до публіцистичного дискурсу.